

men paalidelige og sandfærdige Erklæringer, oftere vil forfeiles ved den foreslaede end ved den nugældende Regel. Det maa man antage at være Forslagets Forudsætning, at Dyrigheden, fordi den veed, at dens Erklæring forbliver Vedkommende ubekjendt, afgiver urigtige Forklaringer, men den, som gaaer ud fra denne Forudsætning, maa ogsaa antage, at den samme Dyrighed ikke heller, naar dens Erklæringer skulle meddeles vedkommende Andrager, vil udtale sig saaledes som den egentlig burde med fuldkommen Overbeviisning. Spørges der, under hvilket System der snarest kan ventes, at de af Dyrigheden afgivne Erklæringer ville blive paalidelige, da troer jeg, at Svaret maa blive, at man snarere tør vente saadanne Erklæringer under den nu gjældende Regel, naar den forstaaes saaledes, at det ikke skal være en Pligt for Dyrigheden, paa Andragerens Forlangende, at meddele denne sin Erklæring, men det overlades til Embedsmandens Sjøn, om han troer at kunne gøre det eller ikke. Embedsmandens Ansvar, hvis han afgiver en rigtig Forklaring, er langt større, end naar han giver en undvigende, ikke fuldstændig Erklæring, og om ogsaa Erklæringen ikke meddeles Andrageren, bliver den derfor slet ikke nogen Hemmelighed, men bliver Mangel bekjendt. Der er altsaa kun liden Grund til at befrygte, at der skulde afgives urigtige Erklæringer. Endelig maa det ogsaa, synes det mig, komme i væsentlig Betragtning, at denne Sag angaaer Administrationen. Det maa overlades til Administrationen at bestemme, hvilke Erklæringer den anseer for nødvendige, førend den afgjør Sagen, og tillige at bestemme, paa hvilken Maade disse Erklæringer hensigtsmæssigt kunne erhverves.

Til mit saaledes Anførte skal jeg sluttelig kun sige, at dette Forslag — hvad der vil være

i Thingets Grindring — saaledes som det nu foreligger, efter at være blevet drøftet i et Udvalg i forrige Sæstion, er blevet undergivet en omstændelig og omhyggelig Behandling her i Salen, men dets Dvergang til 3die Behandling derefter med stor Stemmeleerhed blevet negtet.

Casse: Til de formeentlig særdeles vægtige Grunde, som den høitærede Justitsminister har anført mod det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig at sige en Betragtning, som ikke tidligere under Sagens Behandling i forrige Sæstion her er bleven udhævet. Hvis det Lovforslag, hvorom der er Spørgsmaal, gaaer over til at blive Lov, saa vil Enhver, der ønsker at fortrædige sin Medborger, have det i sin Magt, at afsnøde vedkommende Embedsmand en Art Skudsmaal om dens Personlighed og Forhold, som han ønsker at forulempe. Han behøver ikke at gjøre Andet, end til Vedkommende at indgive en med behørig Kløgt affattet Klage, hvori han besværer sig over den Afærd, som skulde være udøvet mod ham; indretter han denne Klage saaledes, at han selv kan blive fri for juridisk Ansvar, saa vil han i fuldkommen Rolighed og med fuldkommen Sikkerhed kunne afvente, om den paagjældende Embedsmand vil meddele en Erklæring, der i een eller anden Retning indeholder noget Ufordeelsagtigt om den, som han ønsker at fortrædige, og denne Naadighed vil han ikke alene have paa Sagens første Stadium, men han vil ogsaa kunne fortsætte disse Forsøg under den paafølgende Behandling, idet Lovforslagets § 2 netop giver ham Adgang til, hvis han i sin Klage har forlangt det, da at blive gjort bekjendt med de Erklæringers Indhold, som efterat Sagen er kommen ind til vedkommende bøiere eller øverste Authoriteter, maatte fremkomme.